

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟΝ ΤΥΠΟΝ

Μία θεατρική πρωτοτυπία

Ένα πρωτόφαντος στα θεατρικά χρονικά γεγονός έσημειώθηκε τελευταίως, στο Βασιλικό θέατρο του Λονδίνου.

Στό θέατρο αυτό παίζεται από μηνός ένα επιτυχίστατο θεατρικό έργο ο «Καίη». Το έργο αυτό έσημειωσε τόσο έξαιρετική επιτυχία ώστε κάθε βράδυ έβω από το ταμείο του θεάτρου σχηματίζεται μακρύ και πυκνή ουρά ανθρώπων που ζητούν ν' αγοράσουν εισιτήρια.

Και επειδή ο χειμώνας στην Άγγλία είναι, ως γνωστόν, πολύ δυνατός, ο διευθυντής του θεάτρου σκεφθηκε να προσφέρει στους θεατές μια πρωτότυπη και πολύ πρακτική εκδούλευση. Ανέθεσε λοιπόν στα γκαρσόνια του μπουπέ του θεάτρου, να σερβίρουν στις νάμαινοντιες, ριγίγγιες και τουρτουρίζοντας Λονδρέζους, τσάι, καφές, σάντουιτς και μπιτζότα. Ποια είναι τα θέματα δέχονται με πολλή προθυμία τα προσφερόμενα ροφηματα και δρετικιά...
* * *

Η πρωτοτυπία αυτή έπέτυχε τόσο πολύ ώστε έπί έβδομάδες τώρα συνεχίζεται έξω από το ταμείο του Βασιλικού Θεάτρου η κοσμοσυρροή, έιερως και μεγαλντέρα... Άρχισαν μάλιστα και οι διεθνήται των άλλων θεατρών του Λονδίνου να σκέπτονται να την εφεύρουν.

Ο στιγμισιμής και ή μόδα

Νά λοιπόν που ή μονιέρνε, χωρίς θ' άρχισουν να στιγμισιζώνται, όπως άκριβώς οι άγγροι λικοί, ή όπως οι καιάτοι των αμερικανών. Η άρχη τουλάχιστον έγινε.

Οι κομοίται του Λονδίνου επανόησαν τώρα τελευταίον είναι ή τελειματικόν τρόπο για να αποσταθούν το αίώ ν ο ν ρ ό δ ι γ ο ν επί των χελεων και των πορειών των κυρών. Σιγματισιζουν δηλαδή με μικρές βελόνες τα χείλη και τα μάγουλα των κυρών έτσι, ώστε το σκρσο κόκκινο χρώμα, το οποίον αύτως εισιρισταίεται εν άλίω να μη βγαίνει ποτέ...
* * *

Ναί θα μπορεί πλέον μία κυρία να έχη... ίσοβώς ποικιλια τα γινία της; και ροδια να μαγουλά της, χωρίς ναείν αναγκασιμε ή να καταφερύη κάθε ποσο στα κργαίονια και στις ποικιλια υμής βαφές.

Ένδειται όμως ότι το στιγμισιματα αυτό είναι πολύ οδυνηρό και συγγυώς πολύ-πολύ... άκρυα! Αί άλλους λόγους οι κριμαίται του Λονδίνου πληρώνονται 20 λίρες (7000 δραχμα) για την διασπιν (το στιγμισιματα των χελεων και 20 λίρες για το στιγμισιματα των πορειών).
* * *

Πλανόδιος... γιατρός πρώτων βοηθειών!

Νά λοιπόν που ο τύπος του πλανόδιου γιατρού δεν είναι απολύτως άσημος ή άφρονος. Καποιος Παρισιώς γιατρός βρήκε τελευταία ένα παρισιανό αγριό αλλά και λιαν αποκεσεμωκόσον τρόπο για να άποζητήσει τερταίω... την οποίαν δεν είχε μεχρι της στιγής! Γνωρίζει δηλαδή ολη μερα τους ομορφους του παραισμού με το αυτοκίνητό του, στο μετροσινο μερος του οποίου έχει συησει μία έπιγοννή διά της, οποιως ιδιοποίητι τους διαβρίτες, οι εν περιπτώσει δυστηχηματος, ή απφιδως κοικασιεως, κληούν να τον κλέσουν για να τους παρασώη τις πρώτες βοήθειες! Σημειώσιτεον ότι μέσα στο αυτοκίνητο του ο πλανόδιος κύριος γιατρός έχει και όλα τα άναρταίητα φαρμακία και έργαλεία για καυς περιπτώσει δυστηχηματος ή άφρώσιου...
* * *

Και πάλιν ο γυναικοσφαγεύς Λανδρύ

Ο περίφημος Λανδρύ που έφρονεως, ως γνωστόν, τίς αρραβωνισιτέδες του και τίς έκαίως κατολινα για να εξαφανήση τα ίχνη τους άπαχόλει και πάλι, άκριβς και μερα τον θάνατό του!

Η οικογένεια του Λανδρύ είχε ένοικιασει, στο νεκροταφείο των Βερσαλιών τον σχετικον χώρο για τον ταφο του, μονο για πεντε χρονία. Μόη τα πεντε χρονία επεφρασαν και ή διευθύσις του νεκροταφείου έβουλοήσε δια των εφημεριδων τους έδιδασεφρομενος, ότι προκειμαι να ξεθαψη τα οσα του μακροτιου, ή έδουκοήσις αυτή δεν συνεχίηρης φαινηται καθόλου τους οικίους του νεωτερου κτανολογώγους. Ούτε ή σύμβος του, ούτε κανεις άλλος συγγενής του παρουσιαστήκε στο νεκροταφείο. Έκτος μιας άγγωσιτής, κυρίας που έπυθιασε σσηη διευθυνσι του νεκροταφείου το ποσον που έφρασε να καταβήθη για να μη εκκασούν ποτε πλέον τα οσα του Λανδρύ. Ποια να είναι άκριβς ή γενναίοφρη ήσθη κυρία; Δυστηχιον... Είναι μήπως κυρία από τις αρραβωνισιτέδες, του που γυνώως από τα νύχια του και που τον συγγνωμονει γι αυτό; Καμμια θάμασιτρία του. Τρέχι γένουσι!.

έπιτηθειότητα να βγάξη και φωνές ζωφίδεις ;
ΚΟΡΟΙΟΛΙΣ.— Φεβαίως !.. Μά πρέπει να κάνη κάποια προσπάθεια. Μπαλασό, μήρησε όπως μιλούσε στα περασμένα σου.
'Ο Μπαλασό για να έκδικηθή και για να διανεμόσθω έπίσης, άρχισε να μιλή όπως στα περασμένα, όταν ήτανε θυμωμένος, μ' έναν τρόπο που θα μπορούσε κανείς να τον άκούση από ένα μίλλι μακριά.
— Γκούε ! Γκούε ! Γκούε !.. Χά ! χά ! χά !.. Χααά ! Γκούε ! Γκούε !.. Χααά !..
'Ο δικαστής, ο Κοριολις και ή Μαγδαληνή που είχανε βουλώσει τ' αυτιά τους άπ' τις φωνές του του έγενεφαν τώρα να πάγη.
'Ο Μπαλασό ύπ' ήλκυσε. "Υστερι, έπειδη τον διάταξε ο κύριος του, άρχισε να μιλή με πιο σιγνη φωνή.
'Ο κύριος ντε Μερντιέν, με μια ύπολοιγιμενη άδιαφορία, σηκώθηκε. λέγοντας στον Κοριολις :
— Άγαπητέ κύριε, τα συχαρητήρια μου. Κατωρθώσατε να μεταβάλετε τον τεράστιον αυτον σ' ένα μικρό άνθρωπο. Με την έπιστήμη σας και τη σιμλή σας ήελήσατε να προσκομιαστέ τον Θεον !
'Ο Κοριολις ήρε πως τα παράλεγε και του το είπε. 'Ο δικαστής παραδέχτηκε ότι ή αν ύπερβολή, έφριψε μία ματιά περιφρονητική στο Μπαλασό και μουρνύμισε :
— Πρωγατικώς... Μά ο καλός Θεός κάνει τουλάχιστον όσα στερα τ' πλάματα του.
'Ο Μπαλασό έστρεψε από θυμό.
'Ο Κοριόλις, που ήξερε τι ύέφερε ο Μπαλασό από τις ταπεινώσεις αυτές, θέλησε να τον παρηγορήσει με λίγα καλά λόγια.
— 'Ο Θεός, έίπε, έπλασε πραγματικώς ώρησιότερα πλάσματα, μά, έως, κανένα δεν είναι πιο γλυκό, πιο άφροσιμένο από το μικρό μου Μπαλασό. Το παιδι αυτό με έχει άναμείψη για όλους τους κόπους μου, γιατί, βρεβαί, δεν ήταν άλλο πράγμα να τον κάμω να έχισση μικρίς συνήθειες. Μά τώρα, τουλώ να πώ, είναι ένα άνθρωπινο πλάσμα !
'Ο κύριος ντε Μερντιέν εν χιουγέλασε. Και, διάγοντας τα κυρτασμενα ρούχια του Μπαλασό, έίπε τί ονικα :
— Και μου φαίνεται πως παίζει πότε - πότε με, στο δάσος !
— 'Εγνώριται — άποκρίθηκε με σοβαρότητα ο Κοριολις — νέου, που θα έζαναν εδουχισμένους τους γονείες του, αν έσκίζαν το παντιλόνια τους στα δέντρα, για να φάνη ήτλια όπως ο Μπαλασό. Οι ήμερινοι όμως νέοι είναι σχεδον όλοι άποιοι, και όταν έχουν κανένα μακαίρι στη τσέπη...
'Ο Μπαλασό σκεπτόταν :
«Καλά τά λέει ο άρηνη. Μά εγώ ποτέ μου δέ μεταγεοιστήκα μακαίρι. Μακαίρι χραισιζουται ή άνηρωποι έλαίνοι που δεν είναι δυνατοί στα χείρα !»
— Με στην πατρίδα του άνθρωποπληθήκου σας έξάτε ο δικαστής-δεν καταφεύγουν στο μακρυ για να σκοτώσουν. Στραγγαλίζου ! Φανάου τα διάχρυα !
— Γιατι μιλάει έτσι ; ; σασφήθηκε ο Μπαλασό.
— Μά τ' έχου αυτό δε θα μπορούσε να βλίψη ούτε μία μυτια ! διαμαρτηρήθηκε ο Κοριολις δείχνοντας το χείρ του Μπαλασό.
— Το γουδι-τό γουδουρέη πάλι έού, σασφήθηκε ο Μπαλασό. Έγώ, που κατά τη γνώμη σου δέ μπορώ να κάνω κακο, θα ανίξω αυτό τον άξιότιμο κύριο άνακριτή !...
'Ο κύριος ντε Μερντιέν δεν ήθελε να φύγη, χωρίς : να ρίξη το τελευταίο του βέλος και τουτό, για να δώση ένα μάθημα σ' αυτό τον ασυλλόγιστο Κοριολις που, χωρίς να το καταλαβαίη, είχεν εσηνησει όλα τα κτηώδη ένστικτα του Μπαλασό. Και έίπε :
— Τα συχαρητήρια μου, άγαπητέ κύριε ! Αφού πιά μετεμορφώσατε έτσι τον ανώρο, οπύθηκο σας, δεν οάς μένει άλλο παρη για τον παντοφρε. Πιστεύω πως σε λιγ άνηλικιστοι και έλλιτιω δι φα τούτεις βρή και ή νύφη. Η μαματζέλ Μαγδαληνή θα είναι παριόνυμος, βρεβαί...
Και ξεκαψόσθηκε στα γέλια.
Με το γέλιο του κόπησε άμέσως, γιατί δυο σιδερένιες ταναλιες σφιχτήκαν έξεφανα γύρω άπό το λαίμο του.
'Ο δυστυχιόμενος άνακριτής άρχισε να παλεύη, πνιγόταν !.. Μά ο Μπαλασό όλο κι έσφιγγε ασυγκίνητος !
'Ο Κοριολις και ή Μαγδαληνή έμηξεν φωνές τρομου και κρημαστήκαν στο Μπαλασό για να τον άναγκάσουν ν' άφήση το θύμα του. "Υστερι ο Κοριολις άρπασε ένα χονιρό μπαστόφι κι άρχισε να τον χτυπά μ' όλη του τη δύναμη. Μά ο άνθρωπο αήθηκος φαινοταν πως δεν έννοιωθε τα φεβρα έκείνα χτυπήματα. Η Μαγδαληνή έκλαιγε, πικραλόςος, χτυπιόταν. 'Ο Μπαλασό δεν άκουγε τίποτα. Έσφιγγε, έσφιγγε άδυσώπητα...
(Άκολουθεί)

Το έσπινε πίσω του, με προφάνεια προς το δάσος...

